

Drumul pe care trebuie să vină lumina

Vineri, 9 noiembrie 2007

Gili Cârstea

Ați întâlnit membri ai poporului nostru care nu cred că Dumnezeu a continuat să trimită lumină nouă după epoca apostolică? Sunt mulți care cred că Dumnezeu ne-a spus tot ce avea de spus odată cu publicarea Apocalipsei lui Ioan, și că nu mai este necesar să ne descopere lumină nouă și adevăr prezent.

Alții nu au curajul să susțină deschis această poziție, dar prin disprețul arătat față de lumina trimisă până acum demonstrează că nu cred că Dumnezeu mai are ceva de spus.

Și când această tendință se generalizează în biserică, cum ar mai putea Dumnezeu să Se adreseze poporului Său? Canalele oficiale de comunicare fiind închise, orice transmisiune din cer poate fi pusă la îndoială, discutată, neglijată sau refuzată. Efectul acestei stări de lucruri este confuzia teologică și fragmentarea fără precedent care se observă în biserică.

Rebeliunea de la Minneapolis a fost întreținută tocmai de această atitudine față de lumina nouă. Conducătorii de atunci erau siguri că doctrina sanctuarului a fost clar înțeleasă, este aplicată corect, și prin urmare Dumnezeu nu mai are nimic de spus la acest subiect. Iar dacă vine cineva și prezintă lucrurile diferit, este clar că nu vine din partea Domnului.

De aceea se simțeau jenați și nu puteau înțelege acuzațiile pe care sora White le aducea împotriva lor, chiar în timpul sesiunii:

“Domnul este doritor să reverse mare lumină peste cei care deschid inimile în fața razelor ei divine. Cei care au trasat un anumit drum pe care trebuie să vină lumina nu vor reuși să o primească, deoarece Dumnezeu lucrează pe calea aleasă de El. Despre unii aici, dacă nu-și vor schimba repede atitudinea, se va zice: ‘Ați pus mâna pe cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-ați împiedicat să intre’ [Luca 11:52]” (The 1888 EGW Materials, 95).

Erau teribil de tulburați, deoarece ei nu vedeau nicio lumină “mare” la acea sesiune; tot ce auzeau acolo era o încercare hilară de a schimba credința bisericii despre legea din Galateni, asupra căreia ei se exprimaseră clar, și pentru care existau confirmări inconfundabile ale Spiritului Profetiei. Această atitudine a minții i-au făcut să tragă concluzia că există un complot pentru schimbarea vechilor hotare, și că sora White s-a lăsat prinsă în această schemă. Dintr-o dată s-au simțit eroi într-o mare bătălie pentru apărarea credinței,

deciși să refuze lumina trimisă cu orice preț, împotriva oricui. Erau înflăcărați de strigătul de luptă venit de la președintele Conferinței Generale, fratele Butler, rămas la Battle Creek: “Stați la vechile hotare!”

Lumina despre sanctuar adusă de solia 1888 deschidea în fața bisericii poarta către minunile cerești ale Ploii Târzii și Marii Strigări. Dar liderii bisericii s-au poticnit de legea din Galateni, contând pe credința naivă că Dumnezeu deja a vorbit la acest subiect, și că nu mai are nimic de spus. Acea poartă a fost închisă, și rămâne zăvorâtă până astăzi, în ciuda încercărilor disperate de a aduce “ploaia” prin tot felul de operațiuni globale.

Și va rămâne așa până vom fi dispuși să spunem despre solii Domnului: “Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului.”